

[Нови Завјет](#)

Римљанима посланица светога апостола Павла.

Глава I.

Од Павла, слуге Исуса Христа, позваног апостола, избраног за јеванђелије Божије,

2. Које Бог напријед обећа преко пророка својијех у светијем писмима

3. О сину својему, који је по тијелу рођен од сјемена Давидова,

4. А посвједочен силно за сина Божијега Духом светиње по васкрсенију из мртвијех, Исусу Христу Господу нашему,

5. Преко којег примисмо благодат и апостолство» да покоримо све незнабошце вјери имена његовога;

6. Међу којима сте и ви позвани Исусу Христу,

7. Свима који су у Риму, љубазнима Богу, и позванима светима: благодат вам и мир од Бога оца нашега и Господа Исуса Христа.

8. Прво дакле захваљујем Богу својему кроз Исуса Христа за све вас што се вјера ваша гласи по свему свијету.

9. Јер ми је свједок Бог, којему служим духом својијем у јеванђелију сина његова, да вас се опомињем без престанка,

10. Молећи се свагда Богу у молитвама својијем да би ми кад Божија воља помогла да дођем к вама;

11. Јер желим видјети вас, да вам дам какав духовни дар за ваше утврђење,

12. То јест, да се с вама утјешим вјером општом, и вашом и мојом.

13. Али вам не ћу затајати, браћо, да сам много пута хтио да вам дођем, па бих задржан дослије, да и међу вама имам какав род, као и међу осталијем незнабошцима.

14. Дужан сам и Грцима и дивљацима, и мудрима и неразумнима.

15. За то, од моје стране, готов сам и вама у Риму проповједити јеванђелије.

16. Јер се не стидим јеванђелија Христова; јер је сила Божија на спасеније свакоме који вјерује, а најприје Чивутину и Грку.

17. Јер се у њему јавља правда Божија из вјере у вјеру, као што је написано: Праведник ће од вјере жив бити.
18. Јер се открива гњев Божиј с неба на сваку безбожност и неправду људи који држе истину у неправди.
19. Јер што се може дознати за Бога познато је њима: јер им је Бог јавио;
20. Јер што се на њему не може видјети, од постања свијета могло се познати и видјети на створењима, и његова вјечна сила и божанство, да немају изговора.
21. Јер кад познаше Бога, не прославише га као Бога, нити му захвалише, него залудјеше у својијем мислима, и потамње неразумно срце њихово.
22. Кад се грађаху мудри, полудјеше,
23. И претворише славу вјечнога Бога у обличје смртнога човјека и птица и четвороножнијех животиња и гадова.
24. За то их предаде Бог у жељама њиховијех срца у нечистоту, да се погане тјелеса њихова међу њима самима;
25. Који претворише истину Божију у лаж, и већма поштоваше и послужише твар него творца, који је благословен ва вијек. Амин.
26. За то их предаде Бог у срамне сласти; јер жене њихове претворише путно употребљавање у беспутно.
27. Тако и људи оставивши путно употребљавање женскога рода, распалише се жељом својом један на другога, и људи с људима чињаху срам, и плату која требаше за пријевару њихову примаху на себи.
28. И као што не мараху да познаду Бога, за то их Бог предаде у покварен ум да чине што не ваља,
29. Да буду напуњени сваке неправде, курварства, злоће, лакомства, пакости, пуни зависти, убиства, свађе, лукавства, злоћудности;
30. Шаптачи, опадачи, богомрсци, силеције, хвалише, поносити, измишљачи зала, непокорни родитељима,
31. Неразумни, невјере, нељубавни, непримирљиви, немилостиви.
32. А неки и правду Божију познавши да који то чине заслужују смрт, не само то чине, него пристају на то и онима који чине.

Глава II.

За то се не можеш изговорити, о човјече који год судиш! јер којијем судом судиш другоме, себе осуђујеш; јер то чиниш судећи.

2. А знамо да је суд Божиј прав на оне који то чине.

3. Него помишљаш ли, о човјече који судиш онима који то чине, и сам чиниш то! да ћеш ти побјећи од суда Божијега?

4. Или не мариш за богаство његове доброте и кротости и трпљења, не знајући да те доброта Божија на покајање води?
5. Него својом дрвености и непокајанијем срцем сабираш себи гњев за дан гњева у који ће се показати праведни суд Бога,
6. Који ће дати свакоме по дјелима његовијем:
7. Онима дакле који су трпљењем дјела доброга тражили славу и част и нераспадљивост, живот вјечни;
8. А онима који се уз пркос супроте истини а поковавају се неправди, немилост и гњев.
9. Невоља и туга на сваку душу човјека који чини зло, а најприје Чивутина и Грка;
10. А слава и част и мир свакоме који чини добро, а најприје Чивутину и Грку;
11. Јер Бог не гледа ко је ко.
12. Јер који без закона сагријешеше, без закона ће и изгинути; и који у закону сагријешеше, по закону ће се осудити
13. (Јер пред Богом нијесу праведни они који слушају закон, него ће се они оправдати који га творе;
14. Јер кад незнабошци не имајући закона сами од себе чине што је по закону, они закона не имајући сами су себи закон:
15. Они доказују да је оно написано у срцима њиховијем што се чини по закону, будући да им савјест свједочи, и мисли међу собом туже се или правдају)
16. На дан кад Бог узасуди тајне људске по јеванђелију мојему преко Исуса Христа.
17. Гле, ти се зовеш Чивутин, а ослањаш се на закон, и хвалиш се Богом,
18. И познајеш вољу, и избираш што је боље, јер си научен од закона;
19. И мислиш да си вођ слијепима, видјело онима који су у мраку,
20. Наказатељ безумнима, учитељ дјечи, који имаш углед разума и истине у закону.
21. Учећи дакле другога себе не учиш;
22. Проповиједајући да се не краде, крадеш; говорећи: Не чини прељубе, чиниш прељубу; гадећи се на идоле, крадеш светињу;
23. Који се хвалиш законом, а пријеступом закона срамотиш Бога.
24. Јер се име Божије због вас хули у незнабошцима, као што стоји написано.
25. Обрезање помаже ако закон држиш; ако ли си преступник закона, обрезање је твоје необрезање постало.

26. Ако дакле необрезање правду закона држи, за што се не би његово необрезање за обрезање узело?

27. И онај који је од рода необрезан и извршује закон, осудиће тебе који си са словима и обрезањем преступник закона.

28. Јер оно није Чивутин који је споља Чивутин, нити је оно обрезање које је споља на тијелу;

29. Него је оно Чивутин који је изнутра, и обрезање срца духом а не словима, то је обрезање, коме је хвала не од људи него од Бога.

Глава III.

Шта је дакле бољи Чивутин од другијех људи? Или шта помаже обрезање?

2. Много свакојако; прво што су им повјерене ријечи Божије.

3. А што неки не вјероваше, шта је за то? Еда ће њихово невјерство вјеру Божију укинути?

4. Боже сачувај! него Бог нека буде истинит, а човјек сваки лажа, као што стоји написано: Да се оправдаш у својијем ријечима, и да победиш кад ти стану судити.

5. Ако ли неправда наша Божију правду подиже, шта ћемо рећи? Еда ли је Бог неправедан кад се срди? По човјеку говорим:

6. Боже сачувај! Јер како би могао Бог судити свијету?

7. Јер ако истина Божија у мојој лажи већа постане на славу његову, за што још и ја као грјешник да будем осуђен?

8. За што дакле (као што вичу на нас, и као што кажу неки да ми говоримо) да не чинимо зла да дође добро? Њима ће суд бити праведан.

9. Шта дакле? Јесмо ли бољи од њих? Ни по што! Јер горе доказасмо да су и Чивути и Грци сви под гријехом,

10. Као што стоји написано: Ни једнога нема праведна,

11. Ни једнога нема разумна, и ни једнога који тражи Бога;

12. Сви се уклонише и заједно неваљали посташе: нема га који чини добро, нема ни једнога циглог.

13. Њихово је грло гроб отворен, језицима својима варају, ијед је аспидин под уснама њиховима.

14. Њихова су уста пуна клетве и грчине.

15. Њихове су ноге брзе да прољевају крв.

16. На путовима је њиховима раскопавање и невоља;

17. И пута мирнога не познаше.

18. Нема страха Божијега пред очима њиховима.

19. А знамо да оно што закон говори, говори онима који су у закону, да се свака уста затисну, и сав свијет да буде крив Богу; :
20. Јер се дјелама закона ни једно тијело не ће оправдати пред њим; јер кроз закон долази познање гријеха.
21. А сад се без законајави правда Божија, посвједочена од закона и од пророка;
22. А правда Божија вјером Исуса Христа у све и на све који вјерују; јер нема разлике.
23. Јер сви сагријешите и изгубили су славу Божију,
24. И оправдаће се за бадава благодаћу његовом, откупом Исуса Христа,
25. Којега постави Бог очишћење вјером у крви његовој да покаже своју правду опроштењем пређашњијех гријеха;
26. У подношењу Божијему, да покаже правду своју у садашње вријеме да је он праведан и да правда онога који је од вјере Исусове.
27. Гдје је дакле хвала? Прође. Какијем законом,? је ли законом дјела? Не, него законом вјере.
28. Мислимо дакле да ће се човјек оправдати вјером без дјела закона.
29. Или је само Чивутски Бог, а не и незнабожачки? Да, и незнабожачки.
30. Јер је један Бог који ће оправдати обрезање из вјере и необрезање вјером.
31. Кваримо ли дакле закон вјером? Боже сачувај! него га још утврђујемо.

Глава IV.

Шта ћемо дакле рећи за Аврама, оца својега, да је по тијелу нашао?

2. Јер ако се Аврам дјелима оправда, има хвалу, али не у Бога.
3. Јер шта говори писмо? Вјерова Аврам Богу, и прими му се у правду.
4. А онеме који ради не броји се плата по милости него по дугу.
5. А онеме који не ради а вјерује онога који правда безбожника, прима се вјера његова у правду.
6. Као што и Давид говори да је благо човјеку коме Бог прима правду без дјела закона:
7. Благо онима којима се опростише безакоња, и којима се гријеси прикрише.
8. Благо човјеку коме Господ не прима гријеха.
9. Ово дакле блаженство или је у обрезању или у необрезању? Јер говоримо да се Авраму прими вјера у правду.

10. Како му се дакле прими? или кад је био у обрезању или необрезању? Не у обрезању него у необрезању.

11. И прими знак обрезања као печат правде вјере коју имаше у необрезању, да би био отац свију који вјерују у необрезању, да се и њима прими у правду;

12. И да би био отац обрезања не само онима који су од обрезања, него и онима који ходе по стопама вјере која бјеше у необрезању оца нашега Аврама.

13. Јер обећање Авраму или сјемени његову да буде нашљедник свијету не би законом него правдом вјере.

14. Јер ако су нашљедници они који су од закона, пропаде вјера, и поквари се обећање.

15. Јер закон гради гњев; јер гдје нема закона нема ни пријеступа.

16. За то од вјере да буде по милости да обећање тврдо остане свему сјемени, не само које је од закона него и које је од вјере Аврама, који је отац свима нама,

17. (Као што стоји написано: Поставих те оца многијем народима) пред Богом коме вјерова, који оживљује мртве, и зове оно што није као оно што јест:

18. Он вјерова на над кад се није било ничему надати да ће он бити отац многијем народима, као што му бјеше речено: Тако ће бити сјеме твоје.

19. И не ослабивши вјером не погледа ни на своје већ уморено тијело, јер му бјеше негдје око сто година, ни на мртвост Сарине материце.

20. И за обећање Божије не посумња се невјеровањем, него ојача у вјери, и даде славу Богу.

21. И знадијаше јаманчо да што обећа кадар је и учинити.

22. Зато се и прими њему у правду.

23. Али није писано за њега једнога само да му се прими,

24. Него и за нас, којима ће се примити ако вјерујемо онога који васкрсе Исуса Христа Господа нашега из мртвијех,

25. Који се предаде за гријехе наше, и устаде за оправдање наше.

Глава V.

Оправдавши се дакле вјером, имамо мир с Богом кроз Господа својега Исуса Христа,

2. Кроз којега и приступ нађосмо вјером у ову благодат у којој стојимо, и хвалимо се надањем славе Божије.

3. Не само пак то, него се хвалимо и невољама, знајући да невоља трпљење гради;

4. А трпљење искуство, а искуство надање;

5. А надање не ће се осрамотити, јер се љубав Божија изли у срца наша Духом светијем који је дат нама.
6. Јер Христос још кад слаби бјесмо умрије у вријеме своје за безбожнике.
7. Јер једва ко умре за праведника; за доброга може бити да би се ко усудио умријети.
8. Али Бог показује своју љубав к нама што Христос још кад бијасмо грјешници умрије за нас.
9. Много ћемо дакле већма бити крозањ спасени од гњева кад смо се сад оправдали крвљу његовом.
10. Јер кад смо се помирили с Богом смрћу сина његова док смо још били непријатељи, много ћемо се већма спасти у животу његову кад смо се помирили.
11. Не само пак то, него се хвалимо и Богом кроз Господа својега Исуса Христа, кроз којег сад примисмо помирење.
12. За то као што кроз једног човјека дође на свијет гријех, и кроз гријех смрт, и тако смрт уђе у све људе, јер сви сагријешеше.
13. Јер гријех бјеше на свијету до закона; али се гријех не примаше кад не бјеше закона;
14. Него царова смрт од Адама тја до Мојсија и над онима који нијесу сагријешили преступивши као Адам, који је прилика онога који шћадијаше доћи.
15. Али дар није тако као гријех; јер кад кроз гријех једнога помријеше многи, много се већа благодат Божија и дар изли изобилно на многе благодаћу једнога човјека Исуса Христа.
16. И дар није као гријех једнога: јер за гријех једнога би осуђење, а дар од многијех гријехова оправдање.
17. Јер кад за гријех једнога царова смрт кроз једнога, колико ће већма они који примају изобилје благодати и дар правде у животу царовати кроз једнога Исуса Христа!
18. За то дакле као што за гријех једнога дође осуђење на све људе, тако и правдом једнога дође на све људе оправдање живота.
19. Јер као што непослушањем једнога човјека посташе многи грјешни, тако ће и послушањем једнога бити многи праведни.
20. А закон дође уз то да се умножи гријех; јер гдје се умножи гријех ондје се још већма умножи благодат,
21. Да као што царова гријех за смрт, тако и благодат да царује правдом за живот вјечни, кроз Исуса Христа Господа нашега.

Глава VI.

Шта ћемо дакле рећи? Хоћемо ли остати у гријеху да се благодат умножи? Боже сачувај!

2. Јер који умријесмо гријеху како ћемо још живљети у њему?
3. Или не знате да сви који се крстисмо у Исуса Христа, у смрт његову крстисмо се?
4. Тако се с њим погребосмо крштењем у смрт да као што уста Христос из мртвијех славом очином, тако и ми у новом животу да ходимо.
5. Јер кад смо једнаки с њим једнаком смрћу, бићемо и васкрсенијем;
- 6.. Знајући ово да се стари наш човјек разапне с њиме, да би се тијело грјешно покварило, да више не бисмо служили гријеху.
7. Јер који умрије опрости се од гријеха.
8. А ако умријесмо с Христом, вјерујемо да ћемо и живљети с њим,
9. Знајући да Христос уста из мртвијех, већ више не умире; смрт више не ће обладати њиме.
10. Јер што умрије, гријеху умрије једанпут; а што живи, Богу живи.
11. Тако и ви дакле држите себе да сте мртви гријеху а живи Богу у Христу Исусу Господу нашему.
12. Да не царује дакле гријех у вашем смртном тијелу, да га слушате у сластима његовијем;
13. Нити дајите удова својијех гријеху за оружје неправде; него дајите себе Богу, као који сте живи из мртвијех, и уде своје Богу за оружје правде.
14. Јер гријех не ће вама обладати, јер нијесте под законом него под благодаћу.
15. Шта дакле? Хоћемо ли гријешити кад нијесмо под законом него под благодаћу? Боже сачувај!
16. Не знате ли да коме дајете себе за слуге у послушање, слуге сте онога кога слушате, или гријеха за смрт, или послушања за правду?
17. Хвала дакле Богу што бивши робови гријеху послушасте од срца ту науку којој се и предадoste.
18. Опростивши се пак од гријеха постасте слуге правди.
19. Као човјек говорим, за слабост нашега тијела. Јер као што дадoste уде своје за робове нечистоти и безакоњу на безакоње, тако сад дајите уде своје за слуге правди на посвећење.
20. Јер кад бијасте робови гријеху, прости бијасте од правде.
21. Какав дакле онда има досте плод за који се сад стидите? Јер је онога крај смрт.
22. А сад опростивши се од гријеха, и поставши слуге Божије, имате плод свој на посвећење, а крај живот вјечни.
23. Јер је плата за гријех смрт, а дар Божиј је живот вјечни у Христу Господу нашему.

Глава VII.

Или не знате, браћо (јер говорим онима који знаду закон), да закон влада над човјеком докле је жив?

2. Јер је удата жена привезана законом за мужа доклегод он живи; а ако ли муж њезин умре, раздријеши се од закона мужевљега.

3. За то дакле док јој је муж жив бива прељубочиница ако пође за другог мужа; а ако јој умре муж проста је од закона да не буде прељубочиница ако пође за другога.

4. За то, браћо моја, и ви умријесте закону тијелом Христовијем, да будете другога, онога што уста из мртвијех, да род донесемо Богу.

5. Јер кад бијасмо у тијелу, бијаху сласти гријеховне, које кроз закон рађаху у удима нашим да се смрти род доноси.

6. А сад умрвши избависмо се од закона који нас држаше, да служимо (Богу) у обновљењу Духа а не у старини слова.

7. Шта ћемо дакле рећи? Јели закон гријех? Боже сачувај! него ја гријеха не познах осим кроз закон; јер не знадох за жељу да закон не каза: Не зажели.

8. А гријех узе почетак кроз заповијест, и начини у мени сваку жељу; јер је гријех без закона мртав.

9. А ја живљах некад без закона; а кад дође заповијест, онда гријех оживље,

10. А ја умријех, и нађе се да ми заповијест би за смрт која бјеше дата за живот.

11. Јер гријех узевши почетак кроз заповијест превари ме, и уби ме њоме.

12. Тако је дакле закон свет и заповијест света и праведна и добра.

13. Добро ли дакле би мени смрт? Боже сачувај! него гријех, да се покаже гријех добром чинећи ми смрт, да буде гријех одвише гријешан заповијешћу.

14. Јер знамо да је закон духован; а ја сам тјелесан, продан под гријех:

15. Јер не знам шта чиним, јер не чиним оно шта хоћу, него на што мрзим оно чиним.

16. Ако ли оно чиним шта не ћу, хвалим закон да је добар.

17. А ово више ја не чиним него гријех који живи у мени.

18. Јер знам да добро не живи у мени, то јест у тијелу мојему. Јер хтјети имам у себи, али учинити добро не налазим.

19. Јер добро шта хоћу не чиним, него зло што не ћу оно чиним.

20. А кад чиним оно што не ћу, већ ја то не чиним него гријех који живи у мени.

21. Налазим дакле закон, кад хоћу добро да чиним, да ме на зло нагони.
22. Јер имам радост у закону Божијему по унутрашњему човјеку;
23. Али видим други закон у удима својима, који се супроти закону ума мојега, и заробљава ме законом грјеховнијем који је у удима мојима.
24. Ја несрећни човјек! Ко ће ме избавити од тијела смрти ове?
25. Захваљујем Богу својему кроз Исуса Христа Господа нашега. Тако дакле ја сам умом својијем служим закону Божијему а тијелом закону грјеховноме.

Глава VIII.

Никаква дакле сад нема осуђења онима који су у Христу Исусу и не ходе по тијелу него по Духу.

2. Јер закон Духа који оживљава у Христу Исусу, опростио ме је од закона грјеховнога и смрти.
3. Јер што закону бјеше немогуће, јер бјеше ослабљен тијелом, посла Бог сина својега у обличју тијела грјеховнога, и за гријех осуди гријех у тијелу,
4. Да се правда закона испуни у нама који не живимо по тијелу него духу;
5. Јер који су по тијелу тјелесно мисле, а који су по духу духовно мисле.
6. Јер тјелесно мудровање смрт је, а духовно мудровање живот је и мир.
7. Јер тјелесно мудровање непријатељство је Богу, јер се не покорава закону Божијему нити може.
8. А који су у тијелу не могу Богу угодити.
9. А ви нијесте у тијелу него у духу; јер Дух Божиј у вама живи. А ако ко нема Духа Христова, он није његов.
10. А ако је Христос у вама, онда је тијело мртво гријеха ради а Дух жив правде ради.
11. А ако ли живи у вама Дух онога који је васкрсао Исуса из мртвијех, онај који је подигао Христа из мртвијех оживљеће и ваша смртна тјелеса Духом својијем који живи у вама.
12. Тако дакле, браћо, нијесмо дужни тијелу да по тијелу живимо.
13. Јер ако живите по тијелу, помријећете; ако ли духом послове тјелесне морите, живљећете.
14. Јер који се владају по духу Божијему они су синови Божији.
15. Јер не примисте духа ропства, опет да се бојите; него примисте Духа посиначкога, којијем вичемо: Ава, оче!
16. Овај Дух свједочи нашем духу да смо дјеца Божија.

17. А кад смо дјеца и нашљедници смо: нашљедници дакле Божији, а сунашљедници Христови: јер с њим страдамо, да се с њим и прославимо.
18. Јер мислим да страдања садашњега времена нијесу ништа према слави која ће нам се јавити.
19. Јер чекање твари чека да се јаве синови Божији.
20. Јер се твар покори пропадљивости (не од своје воље него за вољу онога који је покори) на над,
21. Да ће се и сама твар опростити од ропства распадљивости на слободу славе дјецe Божије.
22. Јер знамо да сва твар уздише и тужи с нама до сад.
23. А не само она, него и ми који новину духа имамо, и ми сами у себи уздишемо чекајући посињења и избављења тијелу својему.
24. Јер се надом спасосмо. А над који се види није над; јер кад ко види што, како ће му се надати?
25. Ако ли се надамо ономе што не видимо, чекамо с трпљењем.
26. А тако и Дух помаже нам у нашијем слабостима: јер не знамо за што ћемо се молити као што треба, него сам Дух моли се за нас уздисањем неискazанијем.
27. А онај што испитује срца зна што је мисао Духа, јер по вољи Божијој моли се за свете.
28. А знамо да онима који љубе Бога све иде на добро, који су позвани по намјерењу.
29. Јер које напријед позна оне и одреди да буду једнаки обличју сина његова, да би он био прворођени међу многим браћом.
30. А које одреди оне и дозвољава; а које дозвољава оне оправда; а које оправда оне и прослави.
31. Шта ћемо дакле рећи на ово? Ако је Бог с нама, ко ће на нас?
32. Који дакле свога сина не поштедје, него га предаде за све нас, како дакле да нам с њим све не дарује?
33. Ко ће оптужити избране Божије? Бог који правда?
34. Ко ће осудити? Христос Исус, који умрије, па још и васкрсе, који је с десне стране Богу, и моли за нас?
35. Ко ће нас раставити од љубави Божије? Невоља ли или туга? или гоњење? или глад? или голотиња? или страх? или мач? као што стоји написано:
36. За тебе нас убијају вас дан, држе нас као овце које су за клање.
37. Али у свему овоме побјеђујемо онога ради који нас је љубио.

38. Јер знам јамачно да ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашње, ни будуће,

39. Ни висина, ни дубина, ни друга каква твар може нас раздвојити од љубави Божије, која је у Христу Исусу Господу нашему.

Глава IX.

Истину говорим тако ми Христа, не лажем, то ми свједочи савјест моја Духом светијем.

2. Да мије врло жао и срце ме моје боли без престанка;

3. Јер бих жељео да ја сам будем одлучен од Христа за браћу своју која су ми род по тијелу,

4. Која су Израилџци, којијех је посинаштво и слава, и завјет и закон, и богомољство, и обећања;

5. Којијех су и оци, и од којијех је Христос по тијелу, који је над свима Бог благословен ва вијек. Амин.

6. А није могуће да ријеч Божија прође: јер нијесу сви Израилџци који су од Израилџа;

7. Нити су сви дјеца који су сјеме Аврамово, него у Исаку, рече, назваће ти се сјеме.

8. То јест, нијесу оно дјеца Божија што су по тијелу дјеца, него дјеца обећања примају се за сјеме.

9. Јер је ово ријеч обећања: У ово вријеме доћи ћу и у Саре ће бити син.

10. Не само пак она него и Ревека, кад затрудње од самога Исака оца нашега.

11. Јер још док се дјеца не бијаху родила, ни учинила добра ни зла, да остане Божија наредба по избору,

12. Не за дјела, него онога ради који позива рече јој се: Већи ће служити мањему,

13. Као што стоји написано: Јаков ми омиље, а на Исава омрзох.

14. Шта ћемо дакле рећи? Еда ли је неправда у Бога? Боже сачувај!

15. Јер Мојсију говори: Кога ћу помиловати, помиловаћу, и на кога ћу се смиловати, смиловаћу се.

16. Тако дакле нити стоји до онога који хоће, ни до онога који трчи, него до Бога који помилује.

17. Јер писмо говори Фараону: За то те исто подигох да на теби покажем силу своју, и да се разгласи име моје по свој земљи.

18. Тако дакле кога хоће милује, а кога хоће отврдоглави.

19. Рећи ћеш ми: За што нас још криви? јер ко се може супротити вољи његовој?

20. А ко си ти, о човјече! да противно одговараш Богу? Еда ли рукотворина говори мајстору своме: За што си ме тако начинио?
21. Или зар лончар нема власти над калом да од једне гукe начини један суд за част а други за срамоту?
22. А кад шћаше Бог да покаже гњев свој и да објави силу своју, поднесе с великијем трпљењем судове гњева који су приправљени за погибао.
23. И да покаже богаство славе своје на судима милости које приправи за славу;
24. Које нас и дозвола не само од Чивута него и од незнабожаца,
25. Као што и у Јосији говори: Назваћу народ својијем који није мој народ, и нељубазницу љубазницом.
26. И биће на мјесту, гдје им се рече: Ви нијесте мој народ; тамо ће се назвати синови Бога живога.
27. А Исаија виче за Израиља: Ако буде број синова Израиљевијех као пијесак морски, остатак ће се спасти.
28. Јер ће он извршити ријеч своју, и наскоро ће извршити по правди, да, испуниће Господ наскоро ријеч своју на земљи.
29. И као што прорече Исаија: Да нам није Господ Саваот оставио сјемена, онда бисмо били као Содом и Гомор.
30. Шта ћемо дакле рећи? Да незнабошци који не тражише правде докучише правду, али правду од вјере.
31. А Израиљ тражећи закон правде не докучи закона правде.
32. За што? Јер не тражи из вјере него из дјела закона; јер се спотакоше на камен спотицања,
33. Као што стоји написано: Ево мећем у Сиону камен спотицања и стијену саблазни; и који га год вјерује не ће се постидјети.

Глава X.

- Браћо! жеља је мојега срца и молитва к Богу за спасеније Израиља.
2. Јер им свједочим да имају ревност за Бога, али не по разуму.
 3. Јер не познајући правде Божије и гледајући да своју правду утврде не поковају се правди Божијој.
 4. Јер је Христос свршетак закона: који га год вјерује оправдан је.
 5. Јер Мојсије пише за правду која је од закона: Који човјек то чини живљеће у том.
 6. А правда која је од вјере овака говори: Да не речеш у срцу својему: ко ће изићи на небо? то јест да сведе Христа;
 7. Или: ко ће сићи у бездан? то јест да изведе Христа из мртвијех.

8. Али шта говори писмо? Близу ти је ријеч у устима твојима, и у срцу твојему, то јест ријеч вјере коју проповиједамо.
9. Јер ако признајеш устима својима да је Исус Господ, и вјерујеш у срцу својему да га Бог подиже из мртвијех, бићеш спасен.
10. Јер се срцем вјерује за правду а устима се признаје за спасеније.
11. Јер писмо говори: Који га год вјерује не ће се постидјети.
12. Јер нема разлике међу Чивутином и Грком: јер је он Бог свију, и богат за све који га призивљу.
13. Јер који год призове име Господње спашће се.
14. Како ће дакле призвати кога не вјероваше? А како ће вјеровати кога не чуше? А како ће чути без проповједника?
15. А како ће проповиједати ако не буду послани? Као што стоји написано: Како су красне ноге онијех који доносе глас за мир, који доносе глас за добро!
16. Али сви не послушаше јеванђелија: јер Исаија говори: Господе! ко вјерова нашем проповиједању?
17. Тако дакле вјера бива од проповиједања, а проповиједање ријечју Божијом.
18. Него велим: Зар не чуше? Још отиде по свој земљи глас њихов, и по крајевима васионога свијета ријечи њихове.
19. Него велим: Зар не разумје Израил? Први Мојсије говори: Ја ћу вас раздражити, не својијем народом, неразумнијем народом расрдићу вас.
20. А Исаија говори слободно: Нађоше ме који ме не траже; и јавих се онима који за ме не питају.
21. А к Израилу говори: Вас дан пружах руке своје к народу који не да да му се каже и одговара насупрот.

Глава XI.

Говорим дакле: Еда ли Бог одбаци народ свој? Боже сачувај! Јер сам и ја Израилџац од сјемења Аврамова од кољена Венијамина.

2. Не одбаци Бог народа својега, који напријед позна. Или не знате шта говори писмо за Илију како се тужи Богу на Израилџа говорехи:
3. Господе! пророке твоје побише и олтане твоје раскопаше, и ја остах један и траже душу моју да је изваде.
4. А шта му говори Божиј одговор? Оставих себи седам хиљада људи који не преклонише кољена пред Ваалом.
5. Тако дакле и у садашње вријеме остатак би по избору благодати.
6. Ако ли је по благодати, онда није од дјела, јер благодат већ не би била благодат; ако ли је од дјела, није више благодат, јер дјело већ не би било дјело.

7. Шта дакле? Шта искаше Израил оно не доби, а избор доби; остали пак заслијепише.
8. Као што је написано: Даде им Бог духа неосјетљивога, очи да не виде, и уши да не чују до самога данашњега дана.
9. И Давид говори: Да буде трпеза њихова замка и гвожђа, и саблазан и плата њима;
10. Да се њихове очи заслијепе да не виде, и леђа њихова једнако да су погнута.
11. Говорим дакле: Еда ли се спотакоше да падну? Боже сачувај! Него је њихова погрјешка спасеније незнабошцима, да би се и они раздражили.
12. А кад је погрјешка њихова богаство свијету и штета њихова богаство незнабошцима, а камо ли да се испуне?
13. Јер вама говорим незнабошцима; јер, будући да сам ја апостол незнабожаца, хоћу да хвалим своју службу:
14. Не бих ли како раздражио свој род, и спасао кога од њих.
15. Јер кад је одмет њихов примирење свијету, шта би било примљење, осим живот из мртвијех?
16. Ако је квасац свет, то је и тијесто; и ако је коријен свет, то су и гране.
17. Ако ли се неке од грана одломише, и та, који си дивља маслина, прицијепио си се на њих, и постао си заједничар у коријену и у масти од маслине;
18. Не хвали се гранама; ако ли се пак хвалиш, не носиш ти коријена него коријен тебе.
19. А рећи ћеш: Одломише се гране да се ја прицијепим.
20. Добро! невјерством одломише се, а ти вјером стојиш; не поноси се, него се бој.
21. Јер кад Бог рођенијех грана не поштедје, да и тебе како не непоштеди.
22. Гледај дакле доброту и непоштеђење Божије: непоштеђење на онима што отпадоше, а на себи доброту Божију, ако останеш у доброту; аколи пак не, и ти ћеш бити одсјечен.
23. А и они, ако не остану у невјерству, придијепиће се; јер их је Бог кадар опет прицијепити.
24. Јер кад си та одсјечен од рођене дивље маслине, и прицијепио си се на нерођену питому маслину; а камо ли ови који ће се прицијепити на рођену своју маслину!
25. Јер вам, браћо, не ћу затајати тајне ове (да не будете поносити), да шљепота Израилу паде у дијел докле не уђе незнабожаца колико треба.
26. И тако ће се спасти сав Израил, као што је написано: Доћи ће од Сиона избавитељ и одвратиће безбожност од Јакова.

27. И ово им је мој завјет кад отмем њихове гријехе.
28. По јеванђелију дакле непријатељи су вас ради; а по избору љубазни су отаца ради.
29. Јер се Бог не ће раскајати за своје дарове и звање.
30. Јер као и ви што се некад супроћасте Богу а сад бисте помиловани њиховога ради супроћења,
31. Тако и они сад не хтјеше да вјерују вашег ради помиловања да би и они били помиловани.
32. Јер Бог затвори све у невјерство, да све помилује.
33. О дубино богатства и премудрости и разума Божијега! како су неиспитљиви његови судови и неистражљиви његови путови!
34. Јер ко позна мисао Господњу?
35. Или ко му би савјетник? Или ко му напријед даде што, да му се врати?
36. Јер је од њега и кроз њега и у њему све. Њему слава ва вијек. Амин.

Глава XII.

Молим вас дакле, браћо, милости Божије ради, да дате тјелеса своја у жртву живу, свету, угодну Богу; то да буде ваше духовно богомољство.

2. И не владајте се према овоме вијеку, него се промијените обновљењем ума својега, да бисте могли кушати које је добра и угодна и савршена воља Божија.
3. Јер кроз благодат која је мени дата кажем свакоме који је међу вама да не мислите за себе више него што ваља мислити; него да мислите у смјерности као што је коме Бог удијелио мјеру вјере.
4. Јер као у једном тијелу што имамо многе уде а уди сви немају један посао,
5. Тако смо многи једно тијело у Христу, а по себи смо уди један другоме.
6. А имамо различите дарове по благодати која нам је дана: ако пророштво, нека буде по мјери вјере;
7. Ако ли службу, нека служи; ако је учитељ, нека учи;
8. Ако је тјешитељ, нека тјеши; који даје нека даје просто; који управља нека се брине; који чини милост нека чини с добром вољом.
9. Љубав да не буде лажна. Мрзећи на зло држите се добра.
10. Братском љубави будите један к другоме љубазни. Чашћу један другога већег чините.
11. Не будите у послу лијени; будите огњени у духу, служите Господу.
12. Надањем веселите се, у невољи трпите, у молитви будите једнако.

13. Дијелите потребе са светима; примајте радо путнике.
14. Благосиљајте оне који вас гоне: благосиљајте, а не куните.
15. Радујте се с радоснима, и плачите с плачнима.
16. Будите једне мисли међу собом. Не мислите о високијем стварима, него се држите нискијех. Не мислите за себе да сте мудри.
17. А никоме не враћајте зла за зло; промишљајте о том што је добро пред свијем људима.
18. Ако је могуће, колико до вас стоји, имајте мир са свијем људима.
19. Не освећујте се за себе, љубазни, него подајте мјесто гњеву, јер стоји написано: Моја је освета, ја ћу вратити, говори Господ.
20. Ако је дакле гладан непријатељ твој, нахрани га; ако је жедан, напој га; јер чинећи то угљевље огњено скупљаш на главу његову.
21. Не дај се злу надвладати, него надвладај зло добром.

Глава XIII.

Свака душа да се покорава властима које владају; јер нема власти да није од Бога, а што су власти, од Бога су постављене.

2. Тако који се супроти власти супроти се наредби Божијој; а који се супроте примиће гријех на себе.
3. Јер кнезови нијесу страх добријем дјелима него злијем. Хоћеш ли пак да се не бојиш власти, чини добро, и имаћеш хвалу од ње;
4. Јер је слуга Божиј теби за добро. Ако ли зло чиниш, бој се; јер узалуд не носи мача, јер је Божиј слуга, осветник на гњев ономе који зло чини.
5. Тако се ваља покоравати не само од страха него и по савјести.
6. Јер за то и порезе дајете; јер су слуге Божије које су за то исто постављене.
7. Подајте дакле свакоме шта сте дужни: коме дакле порезу, порезу; а коме царину, царину; а коме страх, страх; а коме част, част.
8. И не будите никоме ништа дужни осим да љубите један другога; јер који љуби другога закон испуни.
9. Јер ово: не чини прељубе, не убиј, не укради, не свједочи лажно, не зажели, и ако има још каква друга заповијест, у овој се ријечи извршује, то јест: Љуби ближњега својега као самога себе.
10. Љубав не чини зла ближњему, даклем је љубав извршење закона.
11. И знајући ово вријеме да је већ час дошао да устанемо од сна; јер нам је сад ближе спасеније него ли кад вјеровасмо.
12. Ноћ прође а дан се приближи: да одбацимо дакле сва дјела тамна, и да се обучемо у оружје видјела.

13. Да ходимо поштено као по дану: не у ждерању и пијанству, не у курварству и нечистоти, не у свађању и зависти;

14. Него се обуците у Господа нашега Исуса Христа; и тијелу не угађајте по жељама.

Глава XIV.

А слабога у вјери примајте лијепо, да се не смета савјест.

2. Јер један вјерује да смије свашта јести, а који је слаб једе зеље.

3. Који једе нека не укорава онога који не једе; и који не једе нека не осуђује онога који једе; јер га Бог прими.

4. Ко си ти који судиш туђему слуги? Он својему господару стоји или пада. Али ће устати; јер је Бог кадар подигнути га.

5. Тако један разликује дан од дана, а други држи све дане да су једнаки: сваки да буде увјерен за своју мисао.

6. Који разликује дане, Господу разликује; и који не разликује дана, Господу не разликује. Који једе, Господу једе: јер хвали Бога; и који не једе, Господу не једе, и хвали Бога.

7. Јер ни један од нас не живи себи, и ни један не умире себи.

8. Јер ако живимо, Господу живимо; а ако умиремо, Господу умиремо. Ако дакле живимо, ако умиремо, Господњи смо.

9. Јер за то Христос и умрије и васкрсе и оживље да облада и мртвима и живима.

10. А ти за што осуђујеш брата својега? Или та за што укораваш брата својега? Јер ћемо сви изићи на суд пред Христа.

11. Јер је писано: Тако ми живота, говори Господ, поклониће ми се свако кољено, и сваки језик славиће Бога.

12. Тако ће дакле сваки од нас дати Богу одговор за себе.

13. За то да не осуђујемо више један другога, него мјесто тога ово гледајте да не постављате брату спотицања или саблазни.

14. Знаш и увјерен сам у Христу Исусу да ништа није погано по себи, осим кад ко мисли да је што погано, ономе је погано.

15. А ако је брат твој јела ради жалостан, већ се не владаш по љубави: не губи јелом својим онога за којег Христос умрије.

16. Гледајте дакле да се не хули на ваше добро.

17. Јер царство Божије није јело и пиће, него правда и мир и радост у Духу светоме.

18. Јер који овијем служи Христу угодан је Богу и мио људима.

19. Тако дакле да се старамо за мир и за оно чим водимо на боље један другога.

20. Не раскопавај дјела Божијега јела ради; јер је све чисто; него је погано за човјека који једе са спотицањем.
21. Добро је не јести меса, и вина не пити, и оно не чинити на што се твој брат спотиче, или ода шта гори постаје или слаби.
22. Ти имаш вјеру? Имај је сам у себи пред Богом. Благо ономе који не осуђује себе за оно шта нађе за добро.
23. А који се сумња осуђен је ако једе, јер не чини по вјери: а штагод није по вјери гријех је.
24. А ономе који вас може утврдити по јеванђелију мојему и проповиједању Исуса Христа, по откривењу тајне која је била сакривена од постања свијета,
25. А сад се јавила и обзнанила кроз писма пророчка, по заповијести вјечнога Бога, за послушање вјере међу свима незнабошцима,
26. Јединоме премудроме Богу, кроз Исуса Христа, слава ва вијек. Амин.

Глава XV.

Дужни смо дакле ми јаки слабости слабијех носити, и не себи угађати.

2. И сваки од вас да угађа ближњему на добро за добар углед.
3. Јер и Христос не угоди себи, него као што је писано: Ружења онијех који тебе руже падоше на ме.
4. Јер што се напријед написа за нашу се науку написа, да трпљењем и утјехом писма над имамо.
5. А Бог трпљења и утјехе да вам да да сложено мислите међу собом по Христу Исусу,
6. Да једнодушно једнијем устима славите Бога и оца Господа нашега Исуса Христа.
7. За то примајте један другога као што и Христос прими вас на славу Божију.
8. Али кажем да је Исус Христос био слуга обрезања истине ради Божије, да утврди обећање оцевима,
9. А незнабошци по милости да прославе Бога, као што стоји написано: За то ћу те хвалити међу незнабошцима, Господе, и пјеваћу име твоје.
10. И опет говори: Веселите се незнабошци с народом његовијем.
11. И опет: Хвалите Господа сви незнабошци, и славите га сви народи.
12. И опет Исаија говори: Биће коријен Јесејев, и који устане да влада над незнабошцима у онога ће се уздати незнабошци.
13. А Бог нада да испуни вас сваке радости и мира у вјери, да имате изобиље у наду силом Духа светог.

14. А ја сам и сам увјерен за вас, браћо, да сте и ви сами пуни благодати, напуњени свакога разума, да можете и друге научити.
15. Али вам опет, браћо, слободно писах неколико да вам напоменем ради благодати која ми је дана од Бога,
16. Да будем слуга Исуса Христа у незнабошцима, да служим јеванђелију Божијему, да буду незнабошци принос повољан и освећен Духом светијем.
17. Имам дакле хвалу у Христу Исусу код Бога.
18. Јер не смијем говорити што које Христос не учини кроза ме за послушање незнабожаца ријечју и дјелом,
19. У сили знака и чудеса силом Духа Божијега; тако да од Јерусалима и наоколо тја до Илирика напуних јеванђелијем Христовијем.
20. И тако се потрудох да проповиједим јеванђелије не гдје се спомињаше Христос, да на туђој закопини не зидам;
21. Него као што је писано: Којима се не јави за њега, видјеће; и који не чуше разумјеће.
22. То ме и задржа много пута да не дођем к вама.
23. А сад више не имајући мјеста у оввијем земљама. а имајући жељу од много година да дођем к вама,
24. Ако пођем у Шпањолску, доћи ћу вам; јер се надам да ћу туда проћи и вас видјети, и ви ћете ме отпратити онамо кад се најприје неколико наситим вас.
25. А сад идем у Јерусалим служећи светима.
26. Јер Маћедонија и Ахаја учинише драговољно неку порезу за сиромаше свете који живе у Јерусалиму.
27. Они учинише драговољно, а и дужни су им; јер кад незнабошци добише дијел у њиховијем духовнијем имањима, дужни су и они њима у тјелеснима послужити.
28. Кад ово дакле свршим, и овај им род запечатим, поћи ћу преко вас у Шпањолску.
29. А знам да кад дођем к вама, доћи ћу с обилнијем благословом јеванђелија Христова.
30. Али вас молим, браћо, заради Господа нашега Исуса Христа, и заради љубави Духа, помозите ми у молитвама за ме к Богу;
31. Да се избавим од онијех који се противе у Јудеји, и да служба моја за Јерусалим буде по вољи светима;
32. Да с радошћу дођем к вама, с вољом Божијом, и да се развеселим с вама.
33. А Бог мира са свима вама. Амин.

Глава XVI.

Препоручујем вам пак Фиву сестру нашу, која је слушкиња код цркве у Кенхреји,

2. Да је примите у Господу као што приликује светима, и да јој будете у помоћи у свакој ствари коју од вас затреба; јер је она многим помогла, и самоме мени.

3. Поздравите Прискилу и Акилу, помоћнике моје у Христу Исусу,

4. Који за душу моју своје вратове положише, којима не ја један захваљујем, него и све цркве незнабожачке, и домашњу цркву њихову.

5. Поздравите Епенета, мени љубазнога, који је новина из Ахаје у Христа.

6. Поздравите Марију, која се много трудила за нас.

7. Поздравите Андроника и Јунију, родбину моју, и моје другаре у сужањству, који су знаменити међу апостолима, који и прије мене вјероваше Христа.

8. Поздравите Амплија, мени љубазнога у Господу.

9. Поздравите Урбана, помоћника нашега у Христу, и Стахија, мени љубазнога.

10. Поздравите Апелија, окушанога у Христу. Поздравите домаће Аристовулове.

11. Поздравите Иродијона, рођака мојега. Поздравите домаће Наркисове, који су у Господу.

12. Поздравите Трифену и Трифосу, које се труде у Господу. Поздравите Персиду љубазну, која се много трудила у Господу.

13. Поздравите Руфа избранога у Господу, и матер његову и моју.

14. Поздравите Асинкрита, Флегонта, Ерма, Патрова, Ермија, и браћу која су с њима.

15. Поздравите Филолога и Јулију, Ниреја и сестру његову, и Олимпана, и све свете који су с њима.

16. Поздравите један другога цјеливом светијем. Поздрављају вас све цркве Христове.

17. Молим вас пак, браћо, чувајте се од онијех који чине распре и раздоре на штету науке коју ви научисте, и уклоните се од њих;

18. Јер такви не служе Господу нашему Исусу Христу него својему трбуху, и благијем ријечима и благословима прелашћују срца, безазленијех.

19. Јер ваше слушање разгласи се свуда. И радујем се за вас; али хоћу да сте ви мудри на добро а прости на зло.

20. А Бог мира да сатре сотону под ноге ваше скоро. Благодат Господа нашега Исуса Христа с вама. Амин.

21. Поздравља вас Тимотије, помоћник мој, и Лукије и Јасон и Сосипатар, рођаци моји.

22. Поздрављам вас и ја Тертије, који написах ову посланицу у Господу.

23. Поздравља вас Гај, домаћин мој и цијеле цркве. Поздравља вас Ераст, хазнадар градски, и брат Кварт.

24. Благодат Господа нашега Исуса Христа са свима вама. Амин.

// [Пројекат Растко](#) / [Богословље](#) / [Нови завјет](#) //
[[Промена писма](#) | [Претраживање](#) | [Мапа Пројекта](#) | [Контакт](#) | [Помоћ](#)]